

НАЈЛЕПШЕ
ПРИЧЕ

за

ПРАЗНИЧНЕ ВЕЧЕРИ

© First published in French by Mame, Paris, France – 2023
Text copyright © Karine-Marie Amiot
Illustrations copyright © Julie Mellan

Назив оригинала: Les merveilleuses histoires de grand-père au coin du feu

Права за српско издање © 2025 Вулкан издаваштво

Издавач: Вулкан издаваштво, Београд

Суиздавач: Ружно паче, Нови Сад

За издавача: Мирослав Јосиповић,

Ненад Атанасковић и Саша Петковић

Уредник: Бранка Јосиповић Кривокућа

Текст: Карин-Мари Амио

Илустрације: Жили Мелан

Превод са француског језика: Тања Петровић

Лектура: Бранка Јосиповић Кривокућа

Штампа: Вулкан штампарија, Војводе Степе 643а, Београд

Тираж: 1.000

ISBN 978-86-10-05821-5

COBISS.SR-ID 179626761

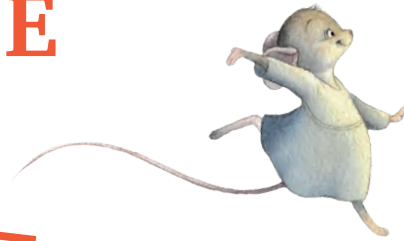
КАРИН-МАРИ АМИО

НАЈЛЕПШЕ
ПРИЧЕ

за

ПРАЗНИЧНЕ ВЕЧЕРИ

ИЛУСТРОВАЛА
ЖИЛИ МЕЛАН

 Вулканчић

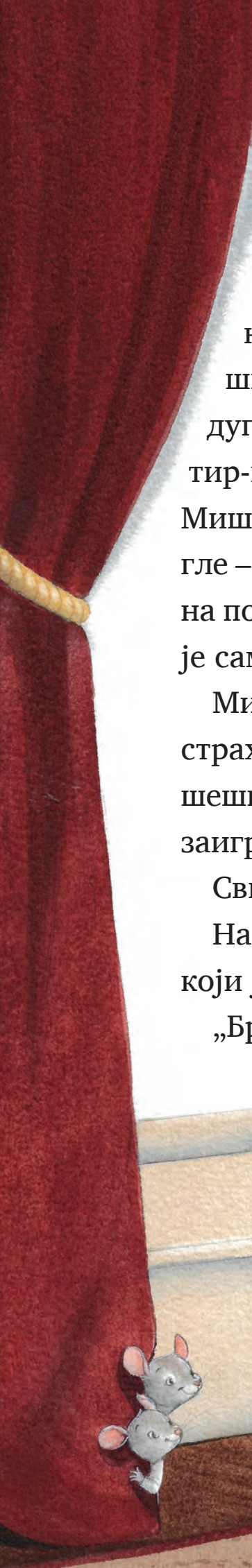

Зимска ноћ у дидлиоттеци

Зрага дечице, те ноћи су се све мишице из замка окупиле у библиотеци. Али пст! Никоме ни речи! Нека то буде само наша тајна!

Искочиле су из кревета у спаваћницама док је цео замак спавао, а напољу тихо падао снег... Обуле су папучице и опрезно потрчале, да случајно не би зашкрипао добро орибан под. Сладокусци су чак смазали читаву кутију хрскавих колачића које зовемо и макаронси. Свака је потом изабрала књигу, сместила се поред камина и отпловила у свет бајки.

А онда, наједном, зашкрипаше врата. Преплашене мишице похиташе да се сакрију. Врата се одшкринуше тек толико да уђе врло озбиљан мачак дугог репа. Корачао је тихо и поносно у фраку са лептир-машном и цилиндром. Личио је на правог принца! Мишице су се, тресући се од страха, сакриле где су стигле – неке иза тешких црвених завеса, друге између књига на полици, а једна се чак увукла под мекани тепих. Какве је само дуге бркове имао тај мачак!

Мишице су чекале и стрепиле склопљених очију, из страха да не направе неки шум. Наш отмени мачак скиде шешир, седе за клавир, рашири ноте, а канџе му вешто заиграше по диркама симфонију тонова.

Свирао је божанствено! Чаробно, нежно и спретно!

На крају прве композиције, сметнувши с ума сав страх који је осећала, мишица испод тепиха запљеска:

„Браво!“

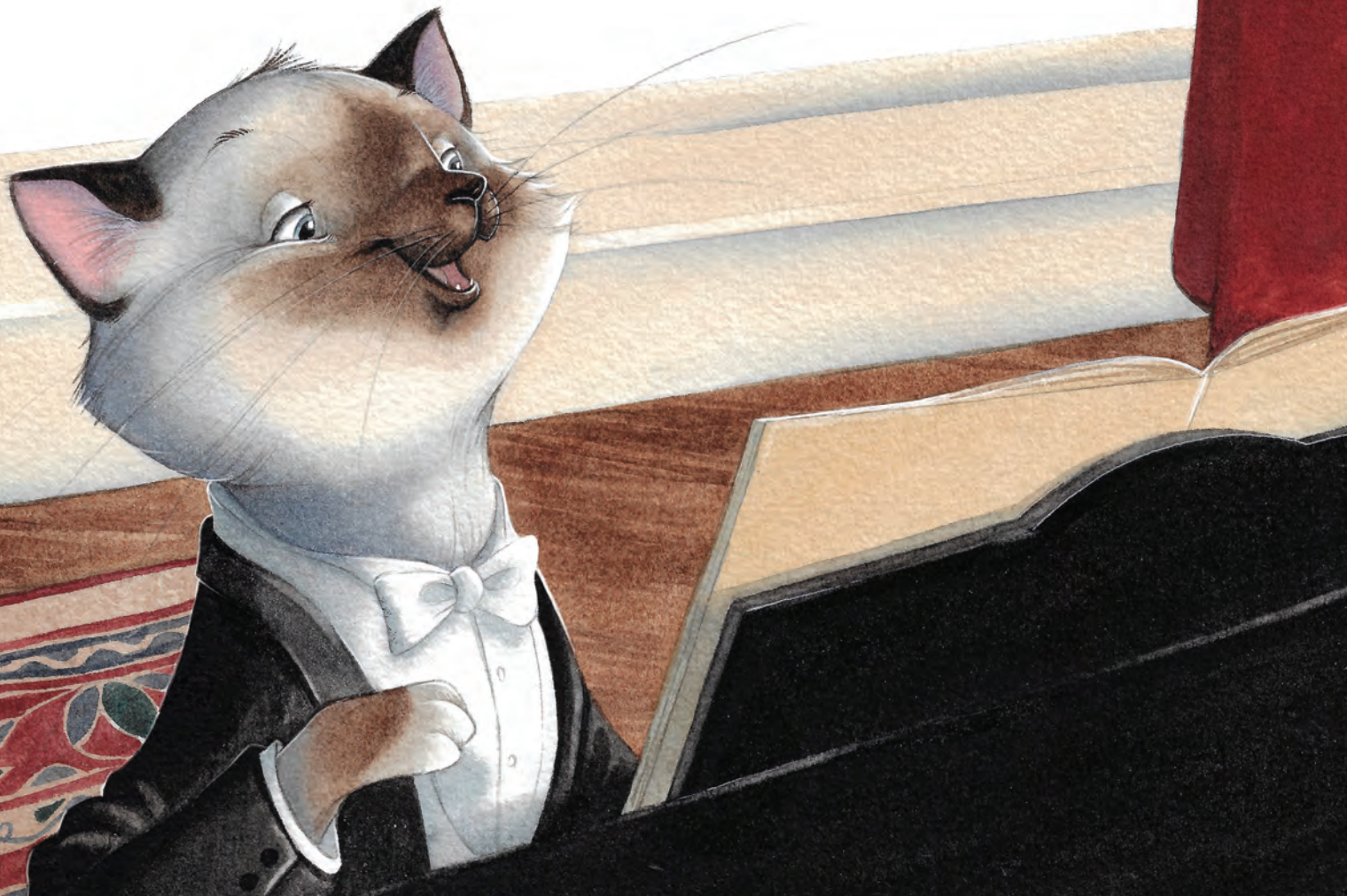

Мачак се љутито побуни:

„Нисам знао да имам публику! Нисам те позвао. Ајде! Бежи!“

Вратио се клавиру, пажљиво осмотрио просторију, па наставио да свира. Ноте поново заиграше, као и први пут... Избачена мишица није пропустила ниједан тон с друге стране врата. Међутим, друга мишица, сакривена иза тешких завеса, поче да певуши, понета радосном мелодијом. Мачак одмах фркну:

„Аха! И ти си ту! Досадне сте! Ајде! Бежи!“

Пијаниста седе за клавир и дуго оклеваше пре него што поново спусти шапе на дирке. Убрзо библиотеком поново одјекнуше ноте. У ходнику, две кажњене мишице приљубише уши на врата и пажљиво слушаше. Тада све њихове другарице, охрабрене музиком, искочише из скровишта и заиграше весело, вртећи се укруг и правећи пируете. Мачак стаде као укопан:

„Али... па то је немогуће!“

Једна храбра мишица тада стаде пред њега. Брзо је схватила да он није страшни мачак који јури мишеве, већ пијаниста – отмен и учтив, само мало намргођен.

Она му се нежно обрати:

„Ви заиста дивно свирате. Али није добро за вас што стално гунђате, господине Пијанисто. Зашто сте тако намрштени?“

„Зато што сам... стидљив“, прошапута мачак, обори-вши поглед. „Не волим да свирам пред другима. Плашим се да ћу погрешити, да ће ми се шапа омакнути...“

Глас му задрхта, а у очима засијаше сузе:

„Највише се бојим да ће ми се смејати. Зато и свирам ноћу, кад сви спавају... односно, када барем мислим да сви спавају.“

„Ма немојте тако!“, утеши га мишица. „Видите ли колико уживамо у вашој музици? Дође нам да заиграмо и запевамо.“

Остале мишице повикаше углас:

„О да! Водите нас у свет нота, господине мачак!“

„Ваша музика нас носи далеко...“

„Као да смо у самој опери!“

„Заиста?“, зачуди се мачак, па се осмехну први пут.
„У реду, драге моје! Нека балет почне!“

Прича се да су мишице играле целу ноћ, вртећи се у ритму чаробне мелодије, док је мачак свирао као никад до тада. Постао је њихов најбољи пријатељ, а они су често, кад би ноћ пала и све у замку утонуло у сан, поново заказивали тајне сусрете. Али пст! Никоме ни речи! Нека то буде само наша тајна!

Мрмоти на планини

Зима је стигла брзо, с јаким северним ветром од ког је и мрмоте подилазила језа. Мрвица је још била мала, рођена у пролеће те године, високо у планини.

„Ооо! Шта је ово?“, узвикну Мрвица радосно, промоливши главу из јазбине. „Грицка, дођи брзо да видиш!“

„То је снег“, објасни јој старија сестра. „Пада с неба, нежан попут памука! Бео, леп, мекан и лаган.“

Сестре изађоше из јазбине и почеше да играју са пахуљама. Нису ни приметиле да имају друштво...

Мрвица се трже:

„Ох! Нисам те видела! Ко си ти?“, упита стидљиво,
кријући се иза сестре.

„Зар ме не препознајеш?“, зачуди се животиња. „Летос
смо се играли заједно!“

Мрвица се замисли.

„Не! Никад те нисам видела“, одговори она.
„У праву је“, насмеја се Грицка. „То је Пера!“
„Немогуће!“, узвикну Мрвица. „Пера има смеђе крзно!“
„Тако је, лети и у јесен моје крзно је смеђе боје“, објасни им он, „али кад дође зима, постајем бео као снег.“
„Стварно? То је баш занимљиво!“, насмеја се Мрвица.
„Значи, кад се сакријеш, нико не може да те нађе?“
„Хајде пробајте!“, предложи Пера и одјури.

Грицка и Мрвица појурише за њим, али убрзо му изгубише траг. Где ли је нестао њихов пријатељ? Сестре засташе. Свуда око њих владала је тишина. Чак се и поток заледио, па је утихнуло његово жуборење.

„Овде сам!“, зачу се глас.

То беше Пера! У шапици је држао бели цвет који поклони Мрвици:

„Рунолист“, рече поносно.

Онда показа на велики камен, високо на планини:

„Попео сам се чак тамо да га уберем.“

„Хвала вам, шармантни принче“, насмеши се Мрвица.

Потом ветар задува још јаче.

„Сад је време да пођете кући“, посаветова их Пера.

„Лако се можете прехладити. Треба да се спремате за зимски сан. А кад пролеће поново дође, пробудићу вас пољупцем.“

Пут назад био је дугачак.

„Зашто морамо да идемо?“, тужно ће Мрвица. „Баш смо се лепо играле са Пером...“

„Мама и тата нас сигурно већ чекају код куће“, мирно одговори Грицка, која беше ипак мало зрелија од своје млађе сестре.

Испред њих прођоше три медведића, један за другим у колони.

„Да ли и они спавају зимски сан?“, упита Мрвица.

„Да“, одговори Грицка. „И они ће се склонити негде да презиме.“

„Хладно ми је...“, задрхта Мрвица.

„Чврсто ме ухвати за шапу“, рече јој сестра.

Али Мрвици постаде тешко да хода.

„Уморна сам, не могу више да ходам“, пожали се она.

„Држи се! Само ме прати, близу смо“, тешила ју је Грицка.

Ходале су још дуго. Грицки засузише очи. Није смела да призна Мрвици да су залутале. Све око њих било је прекривено снегом и ништа јој више не беше познато.

У том трену, високо на небу, пролете краљевски орао. Орао који лови мале мрмоте! Грицка брзо ухвати Мрвицу за шапу и сакри се иза једне стене, привијајући сестру уза се свом снагом.

Склопила је очи и тихо прошапутала:

„Мама... тата... бојим се!“

А кад их је поново отворила, угледала је пред собом величанственог деку јелена са великим роговима који су се пркосно дизали ка небу.

„Шта радите овде саме?“, упита их шумски јелен. „Време је да се вратите кући, госпођице. Хајде, попните се на моја леђа. Добро познајем ову планину и имам дуге ноге!“

Мрвица и Грицка нису часиле ни часа. Како је само било мекано и топло јеленово крзно! Сестрице се скупиле једна уз другу и препустише се љуљушкању његових корака.

„Да ли волиш зиму?“, Мрвица упита тихо сестру.

„Волим“, одговори Грицка. „Али ову посебно, јер сада имам тебе!“

Грицка убрзо препозна обресе планине.

„Погледај, ено наше јазбине!“

Мама и тата су их забринуто чекали.

„Хвала вам, деко јелене!“, повикаше углас Мрвица и Грицка.

